

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Danou Černovskou v právní věci žalobkyně: **P. G.**, nar. X, bytem X, zast. JUDr. Davidem Jarošem, advokátem se sídlem Jílovská 1167/71a, 142 00 Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, odbor azylové a migrační politiky, pošt. schr. 21/OAM, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27.2.2013 č.j. OAM-16/ZA-ZA06-ZA14-2011,

t a k t o :

- I. Žaloba s e z a m í t á .
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou včas podanou u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala přezkoumání rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 27.2.2013 č.j. OAM-16/ZA-ZA06-ZA14-2011, jímž bylo rozhodnuto o její žádosti o udělení mezinárodní ochrany tak, že se mezinárodní ochrana neuděluje podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů.

Žalobkyně uvedla, že žalovaný postupoval nezákonně, rozhodnutí opřel o nesprávně zjištěný skutkový stav a na základě těchto zjištění bylo provedeno nesprávné právní hodnocení věci. Poukázala na to, že v řízení před správním orgánem v žádosti uváděla, že důvodem pro její žádost je zejména neuspokojivý zdravotní stav, který jí neumožňuje plnohodnotný život v její původní vlasti (A.) zejména s ohledem na nedostupnost potřebné zdravotní péče a z toho vyplývající závislost na fyzické a především materiální pomoci ostatních osob, především členů rodiny. Žádost podala současně s manželem H. Y., nar.X. Žádosti byly posouzeny společně se shodným výsledkem. Žalobkyně uvedla, že o udělení

mezinárodní ochrany žádala v roce 2005 zejména z důvodu politického pronásledování členů rodiny v zemi původu, přičemž její žádost byla v témže roce zamítnuta a soudní přezkum dokončen s negativním výsledkem v roce 2007. Žalobkyně také uvedla, že v ČR má zletilé děti, které jsou schopny a ochotny se o ni starat, což aktuálně také činí. Žalobkyně předložila řadu důkazů o svém zdravotním stavu, přičemž jejím nejzávažnějším zdravotním problémem je objektivně trombóza dolních končetin s indikovanou operací, endokrinologické chronické obtíže štítné žlázy a nespecifikované neurologické obtíže. Žalobkyně uvedla, že argumentace žalovaného o dostupnosti specializované zdravotní péče v A. nekoresponduje s obsahem informací MZV ČR ze dne 5.1.2010. Žalobkyně uvedla, že systém zdravotního pojištění, který by byl ekvivalentní všeobecnému zdravotnímu pojištění, v zemi jejího původu neexistuje. Kvalitní lékařská péče je otázkou movitosti klienta a bezplatné „sociální balíčky“ např. pro ošetření v poliklinikách jsou závislé na objemu prostředků vyhrazených vládou, tedy v diskreční pravomoci státu bez možnosti ovlivnit individuálně dostupnost takové bezplatné péče pacientem. Většina odborných lékařů vyžaduje platby v hotovosti, rovněž nikoli nevýznamné doplatkové povinnosti podléhají téměř všechny léky, jež by připadaly k indikaci žalobkyně. Většinou se taková potřeba řeší „mezigenerační a rodinnou solidaritou“, tedy způsobem, jež žalobkyně považovala za přirozený i tím, že bude pobývat v ČR. V A. již nemá nikoho, kdo by jí takovou pomoc poskytnout mohl. Výhrady k obsahu sdělení „informace důvěrných lékařů“ v listopadu 2012 vyjádřila již po seznámení se spisem.

Žalobkyně v řízení dle svého názoru přesvědčivě doložila, že vyžaduje soustavnou lékařskou péči a přesnou medikaci, její zdravotní stav je stabilizován jen díky její dostupnosti v ČR, přičemž jí nutně nesené náklady na ni v A. tak, aby byla efektivní, jednoznačně a mnohonásobně přesahují její majetkové poměry. Dle jejího názoru by nutnost vrácení se do A. a skončení azylového řízení i s ohledem na silné tradiční rodinné vazby na děti, jež trvale žijí v ČR, téměř jistě pro ni vyústila k absolutní nedostupnosti potřebné zdravotnické péče a prohloubení zdravotních obtíží. Návrat by pro ni byl důvodně pocíťován jako nehumánní přístup ze strany ČR. V širším slova smyslu by vedl k riziku vážné újmy – nelidského a ponižujícího zacházení ze strany domovského státu, a tedy porušení práv dle článku 3 Evropské úmluvy o lidských právech a základních svobodách bez ohledu na to, zda v ČR či jinde žádala o mezinárodní ochranu. Žalobkyně odkázala i na nutnost aplikace směrnice Rady 2004/83/ES ze dne 29.4.2004 o minimálních normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli žádat o postavení uprchlíka nebo osoby, která z jiných důvodů potřebuje mezinárodní ochranu. Odkázala také na rozsudek ESLP ve věci stížnosti D.proti Spojenému království č. 30240/1996 ze dne 2.5.2011, když stěžovatel v uvedené věci úspěšně argumentoval objektivní nemožností léčit své zdravotní obtíže v zemi svého původu.

Žalobkyně také uvedla, že i Nejvyšší správní soud (NSS) připustil možnost udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu z důvodu nedostatečné zdravotní péče v zemi původu žadatele v odůvodnění rozsudku sp. zn. 2 Azs 30/2007 ze dne 26.7.2007.

Žalobkyně uvedla, že žalovaný v řízení o žádosti mylně a neúplně a zavádějícím způsobem žalobkyni informoval o možnosti jiného pobytového režimu v ČR. Uvedla, za jakých podmínek získaly její děti v ČR trvalý pobyt a poukázala na to, že zákon, podle něhož jim byl udělen, byl v roce 2008 změněn. Nyní je právo na přiznání trvalého pobytu až po čtyřech letech trvání řízení.

Žalobkyně dále správnímu orgánu vytkla to, že opakovaně zasílal žalobkyni i jejímu manželovi výzvu k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí tím způsobem, že oběma žadatelům zasílal dvě listiny jedinou listovní zásilkou s dodejkou, na níž byli jako příjemci uvedeni oba. Dále vytkla žalovanému, že založila do správního spisu plnou moc ze dne 12.2.2013, avšak rozhodnutí žalobou napadené nebylo jejímu právnímu zástupci dosud zasláno. Nebylo doručeno ani druhému předchozímu zmocněnci p. L. G., plná moc byla dána do protokolu ze 14.3.2012, zmocnění nebylo odvoláno. Poukázala rovněž na to, že jejímu právnímu zástupci bylo až dne 7.3.2013 umožněno nahlédnout do spisu, v němž nebylo napadené rozhodnutí, ač bylo datováno již 27.2.2013. Žalobkyně považuje tento postup správního orgánu za porušení základních zásad správního řízení. Z uvedených důvodů proto navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a rozhodl o povinnosti žalovaného uhradit jí náklady řízení před soudem.

K žalobě se vyjádřil žalovaný, popřel oprávněnost námitek uvedených žalobkyní a vyslovil s nimi nesouhlas. Odkázal na napadené rozhodnutí a jeho odůvodnění, které je dle jeho názoru v souladu se zákonem a řádně odůvodněno. Poukázal na to, že shromáždil aktuální, věrohodné a dostatečně na případ žalobkyně vztažitelné informace o zemi jejího původu a po zkonfrontování jejího tvrzení s těmito informacemi dospěl k závěru, že není naplněn žádný z taxativně vymezených důvodů udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, nebyl zjištěn žádný zvláštní zřetele hodný důvod pro aplikaci § 13 nebo § 14 citovaného zákona a stejně tak v řízení nevyšla najevo žádná hrozící vážná újma ve smyslu ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu. Žalovaný uvedl, že se žalobkyně domáhá toliko přezkoumání posouzení její žádosti podle ust. § 14 a § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu a její právní zástupce nastínil několik údajných procesních pochybení správního orgánu. Žalovaný uvedl, že se zabýval pečlivě zdravotním stavem žalobkyně a jí předloženou zdravotní dokumentací a své závěry o neexistenci zvláštního zřetele hodného důvodu dle ust. § 14 zákona o azylu řádně odůvodnil a podložil věrohodnými a aktuálními informacemi o možnostech léčby v zemi původu žalobkyně. Neobstojí proto její námitky o nutnosti léčby v ČR. Žalovaný odkázal na konstantní judikaturu NSS, která deklaruje, že ani rozdílná úroveň zdravotní péče ve státě původu a ČR není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Pokud v žalobě je argumentováno povinností hradit náklady zdravotní péče v domovské zemi žalobkyně, pokládá žalovaný tuto námitku za nepřipadnou, protože finanční spoluúčast na zdravotní péči je faktem rovněž v ČR, a to i pro státní občany ČR. Žalobkyni nic nebrání v tom, aby využívala systému zdravotnictví v ČR jako ostatní cizinci nacházející se na území ČR, to je za splnění podmínek zákona o pobytu cizinců č. 326/1999 Sb. Žalovaný dále uvedl, že účelem mimořádného institutu humanitárního azylu není podporovat tzv. zdravotní turistiku a vyrovnávat rozdíly v kvalitě zdravotní péče v jednotlivých státech. Odkázal rovněž v této souvislosti na rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva (ESLP) ve věci Salkic and others v. Sweden ze dne 29.6.2006, kde bylo konstatováno, že není možno vybírat si zemi s lepší zdravotní péčí a tuto skutečnost uvádět jako důvod pro udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný uvedl, že rozsudek ESLP ve věci D. proti Spojenému království se na její případ nevztahuje, neboť v průběhu správního řízení ve věci mezinárodní ochrany bylo jednoznačně prokázáno, že v A. existuje účinná a fungující zdravotní péče a žalobkyni nic nebrání v návratu do vlasti a ve využití a. zdravotnictví. Dle žalovaného dále neobstojí nekonkretizovaný odkaz na ust. § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, když žalobkyni nehrozí v případě návratu mučení a nelidské a ponižující zacházení nebo trestání. Co se týká tvrzení o složitosti vyřízení povolení k pobytu na území ČR podle zákona o pobytu cizinců, žalovaný uvedl, že žalobní námitka v tomto směru jasně prokazuje účelovost opakované žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany, přičemž správným zákonným postupem měla řešit svou situaci dle uvedeného zákona zvláště v případě, kdy její zletilí rodinní příslušníci

pobývají na území ČR legálně podle zákona o pobytu cizinců. Dle stanoviska NSS azylová procedura nemůže nahrazovat procedury podle zákona o pobytu cizinců, a to ani tehdy, kdy je pro cizince obtížné dostat všem nárokům zákona o pobytu cizinců (rozsudek NSS sp. zn. 2 Azs 36/2005 ze dne 20.12.2005).

Žalovaný se dále vyjádřil k námitkám, které se týkají doručování písemností v průběhu správního řízení. Uvedl, že pokud došlo k drobné procesní odchylce při doručování písemností jednotlivým žadatelům tím, že bylo najednou doručováno manželům, oběma žadatelům o udělení mezinárodní ochrany, jedná se o postup, který nemůže způsobit rozpor se zákonem či účinně zpochybnit řádnost doručení. K námitce, že právnímu zástupci nebylo doručeno žalobou napadené správní rozhodnutí, odkázal žalovaný na ust. § 24a zákona o azylu, podle něhož se správní rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany doručuje v místě a čase stanoveném v písemné výzvě k převzetí rozhodnutí. Dne 15.3.2013 bylo plně v souladu s tímto ustanovením doručeno žadateli o udělení mezinárodní ochrany správní rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany. Podle ust. § 31a citovaného zákona nabylo rozhodnutí žalovaného právní moci dnem doručení. Podle ust. § 24a odst. 3 zákona o azylu se v případě zastoupení žadatele doručuje rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany zástupci i zastoupenému a právní účinky doručení nastávají doručením zastoupenému. V rozsudku č.j. 7 Azs 21/2009-60 ze dne 29.4.2009 vyložil NSS povinnost správního orgánu doručit právnímu zástupci, který nebyl přítomen při předávání rozhodnutí žadateli, toto správní rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany. V tomto případě se ale jedná o odlišný případ, neboť jak vyplývá z protokolu o předání rozhodnutí odboru azylové a migrační politiky MV ČR ve věci žádosti o udělení mezinárodní ochrany na území ČR ze dne 15.3.2013, právní zástupkyně žadatelky, jejíž plná moc nebyla vypovězena, byla při předání rozhodnutí přítomna, což osvědčila vlastnoručním podpisem. Není tedy možno tvrdit, jak to činí právní zástupce žalobkyně v podané žalobě, že její zástupkyni rozhodnutí doručeno nebylo. Přípisem ze dne 7.3.2013 bylo předávání rozhodnutí oznámeno i právnímu zástupci žalobkyně, tedy osobně taktéž s udělenou plnou mocí, který se ale bez omluvy nedostavil. S ohledem na přítomnost zástupkyně žadatelky při předávání rozhodnutí považoval správní orgán za nadbytečná zasílat správní rozhodnutí rovněž dalšímu zástupci žadatelky. Uvedená skutečnost ale nemůže dle názoru správního orgánu nikterak zpochybnit správnost jeho postupu, neboť jak vyplývá z podané žaloby, správní rozhodnutí je právnímu zástupci jmenované známo a napadá je podanou žalobou. Žádný zásah do procesních práv účastníků řízení tedy nenastal. Tvrzení právního zástupce žalobkyně o neumožnění nahlédnutí do spisu či nedostatků v obsahu spisového materiálu je ryze subjektivního charakteru, nepodložené a tudíž nepřezkoumatelné. Navíc odporuje obsahu spisu, kde se nenachází žádná námitka právního zástupce v této věci, toliko úřední záznam ze dne 7.3.2013 vlastnoručně podepsaný právním zástupcem žalobkyně, přičemž z této listiny vyplývá, že dotyčný nahlédl do spisového materiálu, zkopíroval některé jeho části a nevzněl žádnou připomínku či stížnost.

Žalovaný z uvedených důvodů navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí podle § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále s.ř.s.).

Soud ve věci rozhodl bez jednání, neboť s tímto postupem vyslovili souhlas oba účastníci ve smyslu § 51 odst. 1 s.ř.s.

Městský soud v Praze při posouzení této věci vyšel z obsahu správního spisu. Zjistil, že žalobkyně podala dne 17.1.2011 opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Uvedla, že je státní příslušnicí A. r., X národnosti a X vyznání. Není a nebyla členkou politické strany nebo organizace. Nebylo proti ní vedeno ani v současnosti není vedeno trestní stíhání. Je vdaná a manžel rovněž požádal o udělení mezinárodní ochrany. V její vlasti žijí její dvě sestry a bratr. Další dva bratři jsou v R.. V ČR žije syn a dcera žalobkyně, kterým bylo uděleno povolení k trvalému pobytu. Žalobkyně vlastní v J. dům. Naposledy vlast opustila v roce 2010 přímým letem do Prahy na základě českého schengenského víza. Žalobkyně zde pobývala již v minulosti a žádala neúspěšně o udělení mezinárodní ochrany. Jako důvod odjezdu z vlasti uvedla zdravotní potíže. S manželem žili sami a neměl se o ně kdo starat. Zdravotnictví je placené, dostávali pouze 50.000 dramů a manžel nepracoval. O mezinárodní ochranu požádala z toho důvodu, že chce v ČR zůstat se svými dětmi, aby se o ni mohli starat. Žalobkyně uvedla, že její zdravotní problémy spočívají v bolestech hlavy a omdlávání. Má také gynekologické problémy, léčí se se štítnou žlázou. Další potíže má se žlučníkem, prodělala operaci tlustého střeva, trpí alergií. Pokud by se vrátila do vlasti, obává se smrti, protože by se o ni nikdo nepostaral. Žalobkyně pak podrobněji popsala, jakými problémy s uvedenými orgány trpí. Uvedla také, kolik zaplatila za jednotlivé lékařské zákroky v A.. Jako důvod vycestování do ČR uvedla vedle problémů finančních také to, že se o ni mohou postarat její děti, které zde žijí.

Ze správního spisu dále bylo zjištěno, že žalobkyně požádala poprvé o udělení mezinárodní ochrany dne 14.1.2005 (č.j. OAM-92/VL-07-2005, ev. č. V 052097), a jako důvod svého odchodu z vlasti uvedla potíže manžela. Ten měl problémy kvůli účasti na demonstracích, kam chodil se synem. Následně syna hledala policie, proto odjel z A. do ČR, kde už žila jeho sestra. Žalobkyně pak také do ČR přijela, neboť ji navštěvovala policie. Žalobkyni nebyla udělena žádná z forem mezinárodní ochrany. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobu ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem, který ji rozsudkem č.j. 14 Az 6/2006-18 ze 27.9.2007 zamítl. Kasační stížnost, kterou žalobkyně proti tomuto rozsudku podala, byla 17.3.2008 NSS v Brně odmítnuta pro nepřijatelnost pod č.j. 5 Azs 1/2008-44, které nabylo právní moci dne 31.3.2008.

Žalovaný v tomto řízení posoudil znovu žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany. Posoudil, zda splňuje podmínky podle § 12 písm. a) zákona o azylu, podle kterého se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod. Také žádost posoudil podle § 12 písm. b) zákona o azylu, podle kterého se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Žalovaný posoudil žádost žalobkyně a přihlédl i k materiálu přiloženému k žádosti a k informacím z cizineckého informačního systému (CIS), informace MZV ČR č.j. 90691/2010-LPTP ze dne 19.3.200, č.j. MV – 819-1/OAM-210, informace MZV ČR č.j. 114785/2012-LPTP ze dne 8.11.2012, č.j. MV 93331-1/OAM-212, informace sítě „důvěrných lékařů“ č. AM-2678-2012 ze dne 21.11.2012 a aktuálnímu zpravodajství ČTK.

Po seznámení s těmito podklady zmocněnkyně žalobkyně namítala, že v A. neexistuje všeobecné zdravotní pojištění a zdravotní péče je z finančních důvodů nedostupná.

Zmocněnkyně (dcera žalobkyně) uvedla, že její rodiče nemají příjem, nemají ani prostředky na svou léčbu.

Žalovaný pak dospěl k závěru, že žalobkyně nesplňuje podmínku pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 písm. a) zákona o azylu, neboť žalobkyně v průběhu správního řízení neuvedla žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že ve vlasti vyvíjela činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod. Uváděla, že odjela ze zdravotních důvodů.

Žalovaný pak dospěl k závěru, že žalobkyně nesplňuje ani podmínku pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť z její výpovědi nebylo zjištěno, že by ve vlasti pocítovala odůvodněnou obavu z důvodů v tomto ustanovení taxativně uvedených.

Žalovaný neshledal ani důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 13 odst. 1 zákona o azylu, kdy je možno mezinárodní ochranu udělit v případě hodném zvláštního zřetele za účelem sloučení rodiny rodinnému příslušníkovi azylanta. V tomto případě nebyly splněny podmínky pro udělení mezinárodní ochrany podle tohoto ustanovení. Žalobkyně v podané žalobě ani nenamítala, že by nebylo postupováno správně ve smyslu tohoto ustanovení. Rovněž tak nenamítala nesprávnost postupu při posouzení její žádosti podle § 12 zákona o azylu.

Žalovaný se dále zabýval otázkou posouzení důvodnosti udělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu. Zejména hodnotil rodinnou, sociální a ekonomickou situaci žalobkyně. Přihlédl rovněž k jejímu zdravotnímu stavu i věku. V této souvislosti vyšel z toho, že žalobkyně se po první neúspěšné žádosti o udělení mezinárodní ochrany s manželem vrátila do vlasti a tam pracovala s příjmem 54.000 dramů a díky praxi dostávala školský důchod 17.000 dramů. Manžel pracoval ve firmě X a jeho příjem činil 140.000 dramů. Žili společně s manželem v J. v domě po manželově otci. Žalobkyně ve vlasti pravidelně navštěvovala polikliniku, kde jí byly předepisovány léky a jak sama sdělila, pomohly jí. Vždy po dvou měsících si došla pro nové léky na polikliniku. Jinak volala v případě nutnosti zdravotnickou záchrannou službu. Vyšel také z toho, že prodělala několik operačních zákroků, vyhodnotil je tak, že nebyly natolik závažné, aby jí byl ve vlasti přiznán nějaký druh invalidního důchodu. Nyní v ČR žalobkyně dochází k obvodní lékařce, která ji odesílá na specializovaná pracoviště endokrinologii a angiologii. Užívá léky na štítnou žlázu a křečové žíly. Specializovaná pracoviště navštěvuje pravidelně po třech měsících. Žalovaný vyšel také z toho, že přestože byla žalobkyně od podání žádosti 17.1.2011 zařazena do systému veřejného zdravotního pojištění v ČR, své zdravotní potíže, kterými žádost odůvodňovala, řešila až v roce 2012. Žalovaný vyšel ze zprávy informace sítě „důvěrných lékařů“, kde je popisována dostupnost škály zdravotních specializací, které sice nepostihují přímo problémy žalobkyně, ale je dokládána úroveň a možnosti lékařské péče v A., a to konkrétně J., kde žalobkyně žila. Zdarma jsou zajištěné služby praktického lékaře pro všechny občany A., což zaručuje základní balíček sociálních služeb stanovovaný vládou na každý rok. Z předložených materiálů žalobkyně je zřejmé, že ve vlasti měla stálý příjem stejně tak, jako její manžel a dostatek prostředků na účtu, její zdravotní stav ji neodkazoval na soustavnou péči jiné osoby, neboť pracovala až do odjezdu z vlasti. Žalovaný uvedl rovněž, že nic nebrání dětem žalobkyně, aby ji a jejího manžela, svého otce, podporovaly v případě jejich pobytu ve vlasti. Žalovaný pak po zhodnocení těchto skutečností konstatoval, že neshledal důvod pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný rovněž zabýval posouzením otázky, zda žalobkyně nesplňuje podmínku pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1 zákona o azylu. Podle tohoto ustanovení se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

K posouzení této otázky měl žalovaný k dispozici informaci MZV ČR z 8.11.2012 a aktuální zpravodajství ČTK. Na základě výpovědi žalobkyně nedospěl k závěru, že by jí ve vlasti hrozilo uložení trestu smrti nebo vykonání tohoto trestu. Rovněž tak nedospěl k závěru, že by žalobkyni po jejím návratu do vlasti hrozilo nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu ve smyslu článku 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, Úmluvy proti mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání. Žalovaný rovněž vycházel z toho, že na území A. neprobíhá ozbrojený konflikt, který by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobkyni za vážnou újmu podle ust. § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu.

Žalovaný také v odůvodnění napadeného rozhodnutí posoudil ještě, zda není dán důvod pro udělení doplňkové ochrany podle § 14b odst. 1 zákona o azylu, kdy se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany. V tomto případě konstatoval, že nejsou dány důvody pro udělení mezinárodní ochrany podle tohoto ustanovení. Žalobkyně ani nenamítala, že by snad tyto podmínky pro udělení mezinárodní ochrany splňovala.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

Z podané žaloby vyplývá, že žalobkyně namítala nesprávné posouzení její žádosti podle § 14 a § 14a zákona o azylu. Znamená to, že žalobkyně se domnívá, že splňuje podmínku pro udělení mezinárodní ochrany z důvodů zvláštního zřetele hodných, tedy humanitárního azylu.

Soud po posouzení odůvodnění napadeného rozhodnutí i podkladů, z nichž žalovaný v žalobě vycházel, dospěl k závěru, že tato námitka není důvodná, neboť žalovaný podrobně vyhodnotil všechny skutečnosti rozhodné pro posouzení této otázky. Hodnotil rodinnou situaci žalobkyně, její zdravotní stav, sociální a ekonomickou situaci. Soud v provedeném hodnocení tak, jak bylo již shora citováno, neshledal pochybení. Soud v této souvislosti poukazuje i na rozhodnutí NSS sp. zn. 3 Azs 12/2003, podle kterého na humanitární azyl nemá žadatel subjektivní právo. Správní orgán o něm rozhoduje na základě správního uvážení, kdy lze azyl z humanitárních důvodů udělit pouze v případě hodném zvláštního zřetele. Jedná se např. o zvlášť těžkou nemoc či těžké zdravotní postižení nebo příchod z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou ať způsobenou lidskými či přírodními faktory. V případě žalobkyně byl tvrzen špatný zdravotní stav. Žalovaný toto tvrzení vyhodnotil na základě lékařských zpráv a skutečností, které sama žalobkyně v průběhu správního řízení uvedla. Vyšel z toho, že se v případě zdravotních problémů žalobkyně nejedná o těžké zdravotní postižení nebo zvlášť těžkou nemoc. Žalobkyně se s těmito problémy, které v žádosti uvedla, léčí již dlouhodobě a léčila se s nimi již ve své vlasti.

Docházela, jak sama uvedla, jednou za dva měsíce k praktickému lékaři, který jí předepisoval léky, po nichž došlo ke zlepšení stavu. Jak sama uvedla, ve své vlasti pracovala až do svého odjezdu a pobírala plat. Invalidní důchod jí přiznán nebyl. Žalovaný také zjistil v průběhu správního řízení, že žalobkyně po podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany byla přihlášena do pojistného systému a mohla tedy od podání žádosti dne 17.1.2011 využívat lékařské služby. Toto však využila až od roku 2012. Z těchto skutečností bylo dovozeno, že se nejedná o natolik závažný zdravotní stav. Žalovaný také vycházel z podkladů, které měl k dispozici, které se týkají stavu zdravotnictví v A., a na základě těchto podkladů dospěl k závěru, že žalobkyně i při nízkých příjmech, které uváděla a které měla v zemi původu, by dosáhla na základní zdravotní péči. Nevyvrátila ani úvahu žalovaného o tom, že v případě nutnosti hrazení zdravotní péče v A. by jí mohly pomoci finančně děti žijící v ČR. V případě žalobkyně nejde o těžkou nemoc ve smyslu rozhodnutí NSS sp. zn. 3 Azs 14/2013 (dostupný na www.nssoud.cz), která je předpokladem pro udělení humanitárního azylu. Je třeba vycházet z toho, že poskytnutí azylu je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze ho zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území ČR, které jsou upravovány zákonem o pobytu cizinců č. 326/1999 Sb. K legalizaci pobytu nelze použít institut mezinárodní ochrany jako jeden z prostředků, nejde o náhradní řešení v případech, kdy cizinec nesplňuje podmínky pro získání trvalého pobytu podle zákona o pobytu cizinců. Soud dal žalovanému za pravdu v tom, že v případě žalobkyně není dán důvod pro udělení humanitárního azylu z důvodů zdravotních.

Další námitka se týkala nesprávného posouzení udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1 zákona o azylu. V podané žalobě nebylo blíže uvedeno, z jakých důvodů je namítání nesprávné posouzení podle tohoto ustanovení. Pokud snad žalobkyně považovala skutečnost, že se jí nedostane v zemi jejího původu dostatečné lékařské péče, za nehumánní přístup ze strany ČR, nepovažuje soud toto tvrzení za důvod, podle kterého by mohla být udělena doplňková ochrana ve smyslu uvedeného ustanovení zákona o azylu. Podle ust. § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu se za vážnou újmu považuje mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu. Nelze tedy způsob a rozsah lékařské péče poskytnuté žalobkyni v zemi původu podřadit pod nelidské či ponižující zacházení nebo trestání. Není možno hovořit ani o tom, že by snad byla lékařská péče žalobkyni v A. odepřena. Nelze ani souhlasit se žalobkyní v tom, že by snad došlo k porušení článku 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod postupem žalovaného, neboť žalobkyni nebyla lékařská péče ve vlasti odepřena a pouze tvrzení o nižší úrovni této péče než je na území ČR se nedá podřadit pod hrozbu ponížení nebo pokoření, která musí při nelidském a ponižujícím zacházení dosáhnout mimořádného stupně úrovně. Ani odkaz na rozhodnutí ELSP není v tomto případě možno použít, neboť v případě, na který bylo odkazováno, se jednalo o přímé ohrožení života cizince pro onemocnění AIDS. Soud shledal, že žalovaný při rozhodování posoudil správně, že v případě žalobkyně není dán důvod pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1 zákona o azylu.

Pokud jde o podmínky pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, § 13, § 14b zákona o azylu, žalobkyně nenamítala, že by žalovaný nesprávně posoudil její žádost ve smyslu těchto ustanovení. Soud sám neshledal, že by žalovaný při posouzení žádosti žalobkyně podle uvedených ustanovení zákona o azylu postupoval v rozporu se zákonem nebo v rozporu se skutečnostmi, které vyšly v řízení o této žádosti najevo.

Další námitka se týkala procesního pochybení žalovaného. Soud tyto námitky vyhodnotil a dospěl k závěru, že tato pochybení nejsou natolik závažná, aby způsobila nezákonnost napadeného rozhodnutí. I když bylo doručováno společně žalobkyni i jejímu

manželovi, je nepochybné, že žalobkyně převzala zásilku a na základě této zásilky jednala. Procesní pochybení nezakládá nezákonnost napadeného rozhodnutí ani v případě, že právní zástupce žalobkyně JUDr. David Jaroš předložil společně s žádostí o nahlédnutí do správního spisu dne 7.3.2013 plnou moc udělenou žalobkyní, kdy předložením plné moci zaniká plná moc, kterou žalobkyně udělila své dceři. Soud vyšel z toho, že žalobkyně si rozhodnutí osobně převzala dne 15.3.2013 za účasti původně zmocnění zástupkyně a tlumočnicka. Proti tomuto rozhodnutí pak byla právním zástupcem žalobkyně podána v zákonné lhůtě žaloba a k žalobě bylo toto rozhodnutí připojeno. Lze tedy vycházet z toho, že bylo rozhodnutí doručeno a nelze tuto vadu považovat za skutečnost, která by byla důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí. Ani tvrzení žalobkyně o nedostacích při vedení správního spisu nepovažuje soud za důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí. Pokud žalobkyně při nahlížení do správního spisu zjistila nedostatky, měla na ně správní orgán upozornit. Ve správním spise takové upozornění není. Soud v této souvislosti odkazuje i na podrobné vyjádření žalovaného, které bylo shora citováno. Námitky směřující k procesnímu pochybení žalovaného soud neshledal důvodnými.

Soud neshledal na straně žalovaného žádné pochybení, které by bylo důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí. Proto žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně ve věci úspěch neměla, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovaný náhradu nežádal.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku l z e podat do dvou týdnů ode dne jeho doručení při splnění podmínek § 103 odst. 1 s.ř.s. kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu v Brně.

Stěžovatel v řízení o kasační stížnosti, pokud nemá vysokoškolské právnické vzdělání, musí být zastoupen advokátem dle ust. § 105 odst. 2 s.ř.s.

Kasační stížnost směřující jen proti výroku o nákladech řízení je nepřipustná.

V Praze dne 29. listopadu 2013

Mgr. Dana Č e r n o v s k á v.r.
samosoudkyně